Beth O'Leary
TŘI RANDE
motto

Tři rande

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Beth O'Leary

Tři rande – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Beth O'Leary

TŘI RANDE

Praha 2022

Přeložila Dana Chodilová

Copyright © 2022 Beth O'Leary Ltd
Translation © Dana Chodilová, 2022
Cover photography © enricoRubicondo, Seregam, vasanti, Wanida_Sri / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2388-2
ISBN e-knihy 978-80-267-2420-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-2421-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2422-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

Věnováno Bugovi

Siobhan

Nepřišel.

Siobhan pomalu vydechuje nosem. Snaží se zachovat klid, ale spíš než *zen* jí z toho vychází rozzuřený býk.

Kvůli tomuhle zrušila snídani s kamarádkou. Natočila si vlasy, namalovala pusu a oholila si nohy (ne jen po kolena, ale až nahoru, pro případ, že by měl chuť vyjet jí pod stolem rukou po stehně).

A on sakra nepřišel.

„Nemám vztek," říká Fioně přes videohovor. Vždycky si volají přes videohovor – Siobhan věří v sílu očního kontaktu. A taky by ráda, aby aspoň *někdo* dneska viděl, jak jí to sluší, i když je to jen její spolubydlící. „Kašlu na to. Je to chlap, ergo, pustil mě k vodě. Co jsem mohla čekat jinýho?"

„Máš make-up na sex," mhouří Fiona oči na displej. „A to ještě není ani devět ráno, Shiv."

Siobhan pokrčí rameny. Sedí v jedné z těch kaváren, které se honosí svou výstředností, což je vlastnost, která ji odjakživa u věcí i lidí rozčilovala, a na stole před sebou má napůl vypité dvojité latté s ovesným mlékem. Kdyby věděla, že zůstane na ocet zrovna na Valentýna, dala by si poctivé mléko. Siobhan je veganka, jenom když má dobrou náladu.

„No vždyť taky jo," odpoví.

„Na snídaňovým rande?"

Snídaňové rande vlastně ještě nikdy předtím neměli. Ale když mu oznámila, že je na skok v Londýně, navrhl *Nechtěla*

bys se mnou náhodou zítra ráno posnídat…? Pozvání na snídaňové rande, to už něco znamená – a navíc na Valentýna. Obyčejně se jejich schůzky odehrávaly u ní v hotelovém pokoji, většinou po jedenácté večer. Vídali se první pondělí v měsíci a občas i nahodile, když se zrovna ocitla v hlavním městě.

To je v pořádku. Stačí to. Siobhan nechce nic víc – on žije v Anglii, ona v Irsku, oba jsou zaměstnaní lidé. Tohle uspořádání jim dokonale funguje.

„Vážně mu nedáš ještě pět minut?" zeptá se Fiona, zvedne si ke rtům úhlednou ručku a hodí si do pusy hrst cornflaků. Sedí za jejich kuchyňským stolem, vlasy má ještě spletené na noc. „Třeba se jenom zdržel?"

Siobhan se zasteskne po domově, i když je pryč teprve den. Chybí jí známá citrusová vůně jejich kuchyně, pohoda, která panuje v její šatně. Chybí jí verze sebe samotné, která se nedopustila té chyby a nezačala doufat, že by se tenhle čistě sexuální vztah mohl proměnit v něco víc.

Napije se latté, jak nejležérněji dovede. „Ale prosím tě. Ten se neukáže," pokrčí rameny. „Jsem s tím srovnaná."

„Nemáš pocit, že ho odepisuješ, ještě než –"

„Fiono. Řekl v osm třicet. Je za deset devět. Vykašlal se na mě. Lepší bude, když prostě…," polkne, „… se s tím smířím a přenesu se přes to."

„No dobře," povzdechne si Fiona. „Fajn. Tak dopij kafe a nachystej se nakopat světu prdel." Když to říká, vyplave na povrch její americký přízvuk. Poslední dobou už většinou mluví stejně dublinsky jako Siobhan. Když se ty dvě v osmnácti letech seznámily v herecké škole v Gaiety, měla Fiona newyorský přízvuk i sebevědomí, ale deset let neúspěšných hereckých konkurzů to z ní vyplavilo. Nemá štěstí, vždycky je jen záskok. Siobhan je přesvědčená, že letos už kamarádka vážně prorazí, stejně jako si to myslí každý rok poslední dekády.

„Kdy nejsem nachystaná nakopat světu prdel, prosím tě?"

Siobhan si odhodí vlasy dozadu. V tu chvíli za ní prochází nějaký muž a zakopne o její židli. Káva se mu v ruce zachvěje a trocha vystříkne Siobhan na rameno. Vpije se do jejích šatů, rudých jako poštovní schránka, a nechá po sobě dva flíčky připomínající středník.

Má to všechny prvky roztomile vtipného seznámení. Siobhan se otáčí a na zlomek vteřiny o tom zauvažuje – je to přitažlivý, vysoký chlapík, ten typ, u kterého by člověk čekal velkého psa a hlasitý smích. Pak ten muž spustí: „Kristova noho, na ty vlasy byste měla mít zbrojní pas!“

A Siobhan hned usoudí, že ne, že nemá náladu na mohutné impozantní týpky, kteří se hned v první větě neomluví, že ženě polili nóbl šaty. Hromadí se v ní vzteklý, spravedlivý žár. Je za něj vděčná, dokonce se jí uleví – přesně tohle teď potřebuje.

Natáhne se a zlehka se dotkne jeho paže. Muž zpomalí, nepatrně povytáhne obočí. Siobhan se na okamžik schválně odmlčí, než se do něj pustí.

„Nechtěl jste náhodou říct *Velice se vám omlouvám*?“ Mluví sladce jako med.

„Bacha na ni, kamaráde,“ poradí mu Fiona z telefonu, opřeného o vratký terakotový květináč uprostřed stolu.

Ten muž si nedává bacha. Siobhan tušila, že to tak bude.

„Za co bych se měl omlouvat, Zlatovlásko?“ ptá se. Sleduje její pohled ke flíčku od kávy na rameni a shovívavě se ušklíbne. Předstírá, že napíná zrak, jako by na látce nebylo co vidět. Pokouší se s ní laškovat, a kdyby měla Siobhan dobrou náladu, náladu na veganské mléko, hrála by tu hru s ním. Ale naneštěstí pro něj zůstala na Valentýna na ocet.

„Ty šaty stály skoro dva tisíce eur,“ informuje ho. „Pošlete mi je rovnou, nebo ve splátkách?“

Chlapík zakloní hlavu a rozesměje se. Pár dvojic se po nich ohlédne.

„To je dobrý vtip," řekne.

„Já si nedělám legraci."

Smích ho opustí a pak se to dá konečně do pohybu. On zvýší hlas jako první, ona mu ty šaty ukáže na stránkách NET-A-PORTER, on na ni vyštěkne, že je *hubatá slečinka*, což je skvělé, protože ji to nažhaví na dalších pět minut, a Fiona se v telefonu řehtá a Siobhan na pěkných pár vteřin skoro zapomene, že sedí sama v rádoby stylové kavárně bez společníka.

„Ty jsi drsňačka, Shiv," poznamená Fiona láskyplně, když se Siobhan usadí zpátky na židli.

Muž se vyřítil ven, poté co jí hodil na stůl desetilibrovku „na čistírnu". Všichni hosté na ni zírají. Siobhan si přehodí své lesklé, blonďaté, hádky vyvolávající lokny přes rameno a obrátí se k oknu. Bradu vzhůru. Prsa ven. Nohu přes nohu.

Když má hlavu obrácenou takhle, pozná jen Fiona, že má co dělat, aby se nerozbrečela.

„Pomohlo to?" ptá se jí.

„Jasně že jo. A trhla jsem na tom deset babek. Co si objednám?" Siobhan popotáhne a přitáhne si z druhé strany stolu jídelníček. Zaznamená čas na svých hodinkách: devět. Teprve devět a ona už má rekordně mizerný den. „Třeba minutku *Ve všem vždy hledej slunce*? Nebo smoothie *Úsměv v duši*?"

Prudce zaklapne meníčko a zase ho odsune. Dvojice u vedlejšího stolu trochu nadskočí a nervózně po ní pokukuje.

„No to mě poser, tohle je rozhodně nejhorší podnik, kde dostat valentýnský kopačky," povzdechne si. Žhavý vztek v prsou se rozplynul, už je tam jenom napětí, osamělá svíravá bolest z nastupujícího pláče.

„Nenech se rozhodit," nabádá ji Fiona. „Je to kokot, když se na tebe vykašlal."

„*Je* to kokot," vyrazí ze sebe Siobhan prudce, zajíkavě.

Fiona zmlkne. Siobhan má podezření, že jí dává čas, aby se vzpamatovala, a hned je ještě odhodlanější nedopustit, aby jí některá ze slz, které se jí chvějí na řasách, sklouzla po tváři.

„Já vím, že to pro tebe hodně znamenalo, Shiv," začne Fiona opatrně. „Mělas vůbec… Není to první pořádný rande po Cillianovi?"

Siobhan se zakaboní, uzná porážku a osuší si oči. „Počkat, ty myslíš, že jsem tři roky neměla rande?"

Kamarádka trpělivě vyčkává, obě vědí, že to tak je. Fiona by ale měla mít dost rozumu a neříkat to nahlas. Nakonec si povzdechne: „Takže ho pošleš k ledu?"

„No, ten už u ledu je. Je odepsanej," potvrdí Siobhan.

Postará se, aby litoval dne, kdy se na ni vykašlal. Ještě neví, jak to zařídí, ale přijde na to. A líbit se mu to nebude.

Miranda

Je 9.03 a nikde nikdo.

Miranda si kouše nehet na palci a opírá se o auto, poklepává botou o pneumatiku. Přitáhne si culík. Zkontroluje si tkaničky bot. Prohrabe batoh a ujistí se, že je tam všechno: dvě láhve s vodou, lezecká souprava a ruční pilka s jejím jménem vyrytým na rukojeti, dárek od rodičů k narozeninám. Všechno připraveno, nic během dvacetiminutové cesty z bytu zázračně nevyskočilo z batohu.

Je 9.07 a na štěrku konečně zaskřípou pneumatiky. Miranda se obrátí a vidí, jak před ní zastavuje Jamieho jasně zelený náklaďák s logem firmy J. Doyle. Srdce jí buší do žeber jako datel, trochu se napřímí, když Jamie se zbytkem party vystupuje.

Jamie se culí, jak se k ní tak všichni blíží. „Ajku, Spikesi, Treyi, tohle je Miranda Rossová," představí ji.

Dva z mužů jí věnují pohled, který zná: uštvaný, nervózní pohled kluků, kterým vtloukli do hlavy, ať se chovají, jak se sluší a patří. Trey je malý a podsaditý, má vpadlá, hluboko posazená očka. Spikes je o hlavu vyšší než Trey a má postavu ragbisty, pod umouněným vybledlým tričkem se mu rýsuje statná hruď. Pokývnou jí a hned se zaměří na strom v rohu pozemku, kde zaparkovali.

A pak je tu Ajk. Ten věnuje Mirandě úplně jiný pohled: sjede ji od hlavy k patám jako týpek, který uslyší „nechovej se k té nové holce nevhodně" a vezme to jako výzvu.

Varovali ji před ním. Má svou pověst. *Ten Ajk zlezl víc ženských než stromů*, řekl Mirandě její bývalý šéf, když mu oznámila, že odchází do party k Jamiemu. *Ksicht anděla, srdce naprosto necitelnýho grázla*.

A tak se Miranda předem obrnila před pronikavýma zelenýma očima, vousatou bradou, svalnatými potetovanými pažemi. Je připravená na to známé povytažení obočí, když se na sebe podívají, na pohled, který hlásá *Ženské jako ty si dávám k snídani*.

Je ale *totálně* nepřipravená na štěně v jeho rukou, křížence kokršpaněla a pudla.

Překvapeně zamrká. Ajk nevzrušeně hladí psa po hlavě, jako by bylo úplně normální nosit s sebou na pracoviště štěňátko.

„Jo, a tohle je Trhač," říká Jamie bez valného nadšení. „Nový pes. Asi nemůže zůstat sám doma, co, Ajku?"

„Jo, sám se tam bojí," potvrdí Ajk a poposune si Trhače trochu výš na svalnaté hrudi.

Miranda má co dělat, aby se neusmívala. Měla v plánu Ajka totálně ignorovat – zjistila, že vůči takovým nafoukaným týpkům je to nejlepší strategie. Ale… *do háje*, to štěně je fakt roztomilý. Nikdy nedokáže odolat těm, co připomínají huňaté medvídky s pršáčkem.

„Čau, Trhači," řekne a natáhne k němu ruku, aby si ji očichal. „Ahoj, ty kluku jeden!"

Pes začne bušit ocasem Ajka do boku a Miranda se snaží neroztát nadšením.

„Líbíš se mu," pronese Ajk hlasem jako med, slizkým pohledem jí znovu přejede po těle a Mirandin mozek nasadí brzdy. Štěně je sice slaďoučké, ale ona si až moc všímá toho těla, co ho drží. Tohle nebyla její strategie.

„Ahoj," řekne, odtrhne pohled od Trhače a nasměruje úsměv na Treye a Spikese. „Ráda vás poznávám, kluci."

„Rossová je slušná lezkyně." Jamie poplácá Mirandu po zádech. „Měli jste ji vidět na tý záchranářský soutěži. Nikdy jsem neviděl, že by někdo tak rychle vylezl na strom. Máš vlastní výbavu?"

„Hmmm," pokývne Miranda ke svému batohu.

„Pošlu tě tamhle na ten velkej," rozhodne se Jamie. „Zákazník chce zmenšit korunu o třetinu." Pokývne ke stříbrné bříze tyčící se nad přední zahradou velkolepého domu, před nímž zaparkovali. Je vytáhlá, sklání se a máchá větvemi ve větru. „Předvedeš klukům, jak se to dělá?"

„Jasnačka," zahučí Miranda a už se sklání k batohu a vytahuje postroj.

Nic není tak vzrušující jako lezení.

Jednou, když jí bylo patnáct, šla Miranda domů a v dálce zaslechla křičet nějaké muže. Vydala se tam a objevila arboristy neboli ošetřovatele stromů, jak trénují v učilišti kousek od její školy. Stála tam řada krásných vysokých borovic, z větví jim visely žluté a oranžové provazy. Muži se pohybovali ve větvích jako Tarzani, skákali přes vidlice, svírali kmeny mezi koleny, zakláněli se v postrojích, jeden z nich dokonce visel hlavou dolů.

Mirandu nikdy nenapadlo, že by se dalo živit lezením po stromech.

Instruktor si všiml, že se dívá, a řekl jí, že příští týden mají den otevřených dveří, pokud se jí to líbí, může si to přijít vyzkoušet. Sotva poprvé ucítila, jak postroj přebírá její váhu, sotva se dostala na první větev a shlédla na zem pod sebou, byla v tom až po uši.

Uplynulo deset let a ona se nejen živí lezením po stromech, ale dělá to sakra dobře. Rodiče sice ještě pořád nepochopili, proč jejich nejstarší dcera chce dělat profesi tak nebezpečnou, že jí hned první den v práci poradili, aby uzavřela životní

pojistku, ale neochotně se s tím smířili. Hlavně proto, že je všem jasné, jak moc Mirandu baví, co dělá.

Jakmile se ocitne na bříze, s hlavním lanem upevněným k nejvyšší větvi, která unese její váhu, zapomene Miranda na Treye a Spikese i Ajka. Pustí z hlavy dokonce i Cartera, se kterým má v poledne schůzku, na niž si přinesla oblečení, pečlivě složené na dně batohu. Být na stromě dvanáct metrů nad zemí je fičák, bez ohledu na to, jak je člověk zkušený, a není přitom prostor na nic jiného. Existuje jen ona a lana a vítr a strom, který kolem ní dýchá a brání jí spadnout.

Ajk prořezává živý plot vpředu na pozemku, Trhač se mu nadšeně batolí u nohou. Jamie zpočátku zůstane u Mirandy a hlídá ji, ale zhruba po půlhodině odejde pomoct Ajkovi. Zbylí dva kluci dělají pomocné práce, tahají těžké větve a cpou je do drtičky. Dopoledne ubíhá v řevu řetězových pil a třpytu pilin.

Miranda se snese na hlavním laně a dovolí si přistát tvrdě, zaryje se patami do hlíny pod stromem. Provaz jí slouží dobře, ani se nezadrhne. Bylo to dobré dopoledne. Vlasy se jí uvolňují z culíku, pramínky se jí lepí na čelo, když si sundá přilbu.

„Nebylo to špatný," utrousí Ajk, když kolem něj prochází k Jamiemu.

„Dík," řekne a usměje se na Jamieho. „Dobrý, šéfe?"

„No jo, už si vzpomínám!" Jamie se napřímí s náručí lískových větví, v očích mu blýská. Blíží se mu padesátka, na stromě už není nejrychlejší, nijak zvlášť neriskuje. Ale jiskru má v sobě pořád. Vážně dobrý arborista je feťák, závislý na přesně odměřené dávce adrenalinu. A když to s ní přežene, potřebuje pořádný kus štěstí. „O půl jedný musíš odejít, co? Na to rande?"

Miranda si smete piliny z protipořezových kalhot. Má kšandy – tyhle bezpečnostní kalhoty byly navrženy pro muže

a věčně jsou jí v pase volné. Kámoš, kterého potkala na záchranářském kursu, jí poradil, že jí ty šle ušetří trapas, kdyby se jí kalhoty jednoho dne svezly ke kotníkům.

„Jo! Obědový rande," přisvědčí, odepne si motorovou pilu a položí ji na korbu Jamieho náklaďáku. „Je Valentýn, abyste věděl."

„Žena mi to ráno připomněla," zašklebí se Jamie.

„Obědový rande?" ozve se Ajk zezadu.

Ani se neobrátí. „Můj přítel se se mnou chce vidět hned potom, co zvládnu svou první šichtu s Jamiem."

„Nebo má na večer domluvenou další ženskou," uchechtne se Ajk.

Mirandu to nerozhodí. Má za to, že když se někdo chová jako debil, má pro to asi důvod, a nemá smysl se vztekat. Ale taky ví, že tolerance může působit jako slabost, zvlášť když je člověk ženská. Polkne.

„A jaké máš plány na večer ty, Ajku?" zeptá se a letmo se na něj podívá, jen tak, že zachytí jeho křivý úsměv. „Žhavý rande?"

„To se ještě uvidí."

„Co se uvidí?" Miranda si rozpustí vlasy a pročísne si je prsty. Má je husté a tmavé, kolem obličeje se jí kudrnatí, dole dělají prstýnky, a skoro pořád jsou zacuchané.

„No, uvidí se, jestli mi Jamie dovolí, abych tě večer pozval na panáka."

„Ajku!" vyštěkne šéf. „Co jsme si říkali cestou sem?"

Miranda se na okamžik střetne s Ajkovým pohledem. Popichuje ji, nebo ji možná zkouší. Ale v očích má opravdový žár a v Mirandě hrkne, když jí dojde, že by to udělal – pozval by ji na panáka a pak by si ji odvedl domů, tenhle krásný, nebezpečný chlap.

Vlastně jí to docela lichotí, když se to tak vezme. I když je jí jasné, že Ajk ošuká všechno, co se hýbe.

„Proč ne? Teď vím, že máš večer volno.“ Ajk si založí potetované paže na prsou. Má pořádné bicepsy. Miranda nepochybuje, že to udělal proto, aby si jich všimla.

Zvedne bradu. „Nemám zájem,“ prohodí s úsměvem. „Ale dík za nabídku.“ Obrátí se zase k Jamiemu. „Zítra ráno v sedm, že? Pošlete mi adresu?“

„Nemá zájem!“ vyjekne Jamie. „Kdys tohle od holky slyšel naposled, Ajku?“

Ten pokrčí rameny, skloní se pro Trhače a Miranda odchází a cítí, že ji provází pohledem.

„Už je to dost dlouho,“ řekne Ajk. „Ale nakonec je vždycky ukecám.“

Miranda se pousměje. „Tentokrát se to nestane,“ zavolá vesele přes rameno. „Jsem zadaná.“

„Obědový rande,“ křikne za ní Ajk. „Takový štěstí.“

Opravdu má štěstí. Většinu dní tomu ani nemůže uvěřit. Carter je ten typ, o kterém si myslela, že by si někoho, jako je ona, ani nevšiml: je tak *zralý*, má dobře placenou práci, nosí obleky na míru. A je krásný. Dospěle krásný, ne jako ten umouněný Ajk. Carter má kulaté brýle, ostře řezanou čelist a úsměv, pod kterým Miranda taje jako led na slunci.

Seznámili se prostřednictvím Rega, jednoho z kluků, se kterými Miranda pracovala – hrál s Carterem fotbal a Miranda byla jednou loni s Regem v hospodě, když tam po zápase přišla polovina týmu. Carter byl vymydlený a v obleku, protože si zapomněl vzít něco normálního na převlečení po zápase, a vyčníval tam jako nová lesklá mince, samý zářivý úsměv a vlhké vlasy. Kluci si dělali z jeho ohozu legraci a on rozpačitě klopil hlavu, jeho brýle odrážely světla hospody a Mirandě se svíral žaludek. To klopení hlavy naznačovalo, že pod slupkou ramenatého muže se skrývá chlapec, díky tomu působil přístupněji.

Miranda si nemohla pomoct, musela na něj zírat. On si toho nakonec všiml a věnoval jí lehký tázavý úsměv, mírnější pozvání, než by čekala. Jistě je zvyklý, že se na něj ženy vrhají, pomyslela si, ale nic se nedělo. Nakonec, povzbuzená třemi pivy a opojená tím Carterovým pousmáním, poprosila Rega, aby je představil. *Rossová, Carter, Carter, Rossová*, řekl Reg. *Cartere, kup jí pití, tahle ženská si zaslouží, aby sis ji předcházel*.

Teď, o pět měsíců později, to vypadá, že Carter pořád bere Rega za slovo – restaurace, do které ji pozval na valentýnský oběd, je podnik, kde v menu neuvádějí ceny a mají talíře s glazovanými okraji. Není to daleko od Ersteadu, satelitního městečka v Surrey, kde Miranda žije. Převleče se u McDonalda za rohem, nanese si balzám na rty a řasenku a má ze sebe dobrý pocit celé tři minuty, než dorazí do té nóbl restaurace. Tam se okamžitě začne cítit infantilně a špatně oblečená, když dojde ke stolu v modré šatové sukni a ošoupaných lodičkách. Všechny ostatní ženy vypadají dost sofistikovaně.

Miranda si poposedne na židli a ve skrytu ubrusu si nenápadně stáhne šaty níž. Tohle je elegantní podnik, Valentýn se tu projevuje jen nepřímo: v růžových okvětních lístcích na stole, ve větším počtu svíček, v neurčitě blazeované atmosféře.

Miranda dorazila trochu později, takže jí až za chvíli došlo, že už je po druhé hodině a Carter nikde. Mívá ve zvyku se opožďovat, takže to není žádné velké překvapení. Ale kolem půl třetí, když se jí číšník zeptá, co si dá k pití, si objedná kolu – začíná to být trapné, jen tu tak sedět mezi zamilovanými dvojicemi, pohrávat si s ubrouskem a poklepávat nohou.

Pošle Carterovi esemesku: *Kde jsi? Xx*

A pak další: *Máš zpoždění?*

A pak: *Cartere??? Haló?*

Pomaličku, pomalu se z ženy, která čeká na partnera, proměňuje v ženu, kterou ten partner vypekl. Navenek se nic nezměnilo – pořád tu sedí, až moc často kontroluje telefon, moc

rychle upíjí kolu. Ale každý vidí, že se její status mění vteřinu od vteřiny, a když u toho stolu sedí pětačtyřicet minut a nic se neděje, stává se politováníhodnou osobou.

Nakonec už tu nehybnost nesnese. S každou uplynulou minutou v ní narůstá nervózní potřeba pohybu, i po náročném dopoledni v práci. Umíní si, že to vydrží do tří deseti, a zvládne to do tří pěti, pak se zvedne a jde zaplatit pití k baru.

Nedá se nic dělat, vykašlal se na ni.

Možná existuje naprosto rozumné vysvětlení, říká si. Nějaká fakt zábavná historka. Carter jí ji přehraje změněnými hlasy – umí dobře napodobovat různé přízvuky, totálně ji uzemnil tím tátovým italským, přesně vystihl i toho chlapa z Liverpoolu, co bydlí u Mirandy v domě. Společně se tomu zasmějí. Stane se z toho jedna z jejich historek: *pamatuješ tehdy na Valentýna, jak jsi mě nechal na ocet?*

Prozatím to ale dost bolí. Miranda se kouše do rtu, zatímco čeká, až jí vytisknou účet. Ví, že Carterovi odpustí. Možná mu vlastně odpustila už teď, v očekávání jeho excelentní omluvy. Ale chviličku ji těší představovat si, že je ten typ ženy, která to neudělá. Ten typ, který řekne *Já tohle neberu. Když ses na mě vykašlal, je konec. Jdi do háje.*

Než se dostane domů, je půl čtvrté, a Carter pořád nic. Chybí jí bývalá spolubydlící – teď by se jí vážně hodil někdo, kdo by jí s pochopením uvařil hrnek čaje. Zastaví se uprostřed obýváku, poslouchá provoz zvenku a uvažuje, jestli se Carter nakonec nerozhodl, že se k němu přece jen nehodí.

Tohle nemá smysl, Mirando Rossová, řekne si a zuje si boty. *Dej se dohromady.*

Ještě není ani pět – ze dne toho zbývá spousta. Vyluxuje, uvaří si večeři a zalehne brzy. Nemá smysl tu jen tak bloumat. Komu by to prospělo?

Jane

Klíčová záležitost jsou předkrmy. S miniaturním sýrovým koláčkem nebo drobnou jarní rolkou v puse má Jane přinejmenším tři vteřiny na žvýkání a vymýšlení reakce na nevyhnutelné, příšerné otázky, které se vynoří, když jste hostem na zásnubním večírku a váš doprovod se neráčil dostavit.

„Pořád sama, kočičko?" ptá se Keira. V každé ruce drží sklenku bublinek, ale stejně se jí povede zatřást prsy, náhrdelníky nakrátko zmizí ve žlábku mezi nimi ve výstřihu plesových šatů.

Keira dva dny v týdnu vypomáhá v charitativním obchůdku Count Langley. Patří k těm, kdo si umínili dát Jane dohromady s Ronniem Langleyem, synem samotného hraběte a mužem, který má na svědomí všechny tyhle trable.

Když Jane začala pracovat v krámku, Ronnie jí byl okouzlený. Každý, kdo pracuje pro Nadaci Count Langley, má Ronnieho mimořádně rád. Byl obdařen jednou z těch tragických tváří, které okamžitě vyvolávají soucit, a i v pětatřiceti je pořád sám, přestože je první dědic chátrající usedlosti, což každý až na Jane považuje za vrchol způsobilosti pro manželství.

Stalo se to posláním celého obchůdku, dát ji s Ronniem dohromady. A tak se Jane uchýlila k drobné lži, řekla, že má přítele. Během let ta lež rostla a rostla, ale ještě nikdy nebyla podrobena takovéhle zkoušce.

„Určitě už je na cestě, jenom se zdržel v práci," vymáčkne ze sebe a podívá se na hodinky. Teprve čtvrt na sedm – ještě hodina popíjení a žvanění, než začne večeře.

Keira si ji měří pohledem, umělé řasy se chvějí, jak si tak prohlíží její outfit: to samé, co měla dnes v práci. Jane rudnou tváře. Myslela si, že ty světle zelené bavlněné šaty projdou, když si sundá vlněný svetr a punčocháče, ale teď a tady to očividně nepůsobí dost slavnostně. Dav za Keirou houstne – je tady spousta hostů, jistě víc, než Constance a Martin znají jménem. Nacházejí se v cechovním domě ve Winchesteru a událost se nese, jak jinak, ve valentýnském duchu. Je tu naprosto absurdní množství růžové.

„Poslouchej, kočičko," řekne Keira a vrásky se jí prohloubí, jak se zakaboní. „My všichni víme, že nám o tom svým příteli kecáš. Radši se hned teď přiznej, jestli…"

„Jane, drahá, můžu si tě vypůjčit?" zavolá Mortimer.

Jane se k němu obrátí s výrazem vřelého vděku. Keira se tváří rozladěně, ale Mortimer už si Jane odvádí z toho ruchu do kouta místnosti.

Mortimeru Dapertymu je sedmdesát let, každý den nosí do práce hnědý oblek. Bez výjimky obědvá tuňákový sendvič a říkává *Tak čus, Jane! Brzo na viděnou!*, když denně v šest večer odchází. Není-li v krámku nikdo jiný, koexistují s Jane ve vřelém, naftalínem provoněném mlčení, žehlí darované oblečení a předávají si knihy z druhé ruky, aniž by si vyměnili jediné slovo.

„Vypadáš naprosto zoufale," pronese Mortimer laskavě.

„Já… se mezi lidmi moc necítím," odpoví Jane a snaží se uklidnit.

„A ten mladý muž, jak jsi říkala, že přijde…?"

Jane se umí otázkám na tělo od kolegů v krámku zdatně vyhýbat. Ale Mortimer se obvykle na nic neptá, takže ji to teď rozhodí, a než se vzpamatuje, už mu odpovídá.

„Dělá mi laskavost. Nechodíme spolu, ale slíbil, že přijde, abych sem nemusela sama." Shlédne si na boty. Na pohodlné boty z měkké hnědé kůže, které by svého času nevzala na nohy. „Keira má pravdu, vážně jsem lhala, že mám přítele."

Mortimer jen přikývne. „Velice rozumné ochranné opatření. A ten tvůj kamarád ti ani nezavolal?"

Jane čekala, že ji Mortimer nějak odsoudí, ale tváří se laskavě.

„Ne. Nezavolal," odpoví a zadívá se zase na ty boty.

Mortimer nespokojeně zamlaská, ale Jane ví, že to není Joseph, v kom se zklamala – zklamala se sama v sobě. Měla mít dost rozumu a nespoléhat se na nikoho jiného. Poslední dobou dává před lidmi přednost rostlinám a kočkám: obojí má mnohem lepší renomé.

Každý den od té doby, co se přestěhovala do Winchesteru, chodí hned ráno, na začátku otevírací doby, do Hoxtonovy pekárny a kupuje si nízkotučný jogurt s ovocem a granolou. Je to neospravedlnitelný výdaj, ale ten zvyk působí konejšivě, jako když člověk každý den vklouzne do stejných, pohodlně obnošených bot.

Když po Vánocích poprvé uviděla v pekárně Josepha, zastavila se tak prudce, že málem ve dveřích zakopla o vlastní nohy. Poznala ho. Nevěděla přesně, odkud, ale připadal jí… důležitý. Snad někdo z bývalého zaměstnání. „Ach," vyhrkla nahlas a zírala na něj, než jí došlo, že je to nejrychlejší způsob, jak k sobě přitáhnout pozornost, a tomu by se měla za každou cenu vyhnout.

Joseph se obrátil a podíval se na ni, ale nezdálo se, že by ji poznal. Věnoval jí široký zářivý úsměv, snad trochu nechápavý.

„Ahoj," řekl.

Jane tam chvíli stála jako omráčená, s vykulenýma očima. A pak –

„Promiňte, já myslela, že jste... někdo jiný," zamumlala, odvrátila oči a odběhla na konec fronty, z dohledu. Ale cítila na sobě jeho pohled, hřejivý a zvědavý, když vycházel z pekárny s croissantem. Vídala ho pak každé ráno po dva týdny, ale

pořád si ho nedovedla nikam zařadit. Nikdy už neudělala tu chybu, že by na něj znovu zírala.

A pak, zrovna když se konečně trochu zklidnila…

„Je to trochu divné, ne?“ ozval se Joseph, poté co se najednou obrátil na patě a podíval se na ni, jak tak čekali ve frontě.

Jane překvapeně zamrkala. „Co prosím?“ vyhrkla směrem k podlaze.

„No, vím o vás všechno možné. Vím, že v pondělí nosíte žlutý svetr, v úterý světle modrou košili, ve středu vzdušné bílé šaty, ve čtvrtek ty zelené se svetrem a v pátek světle růžový svetřík. Vím, že čtete, protože s sebou máte vždycky knížku. A vím, že máte ráda skořicové rolky, pokaždé se na ně tak toužebně podíváte, než si koupíte jogurt. Vídáme se každý den. Ale nemluvíme spolu.“

Dlaně se jí zpotily. Ještě nikdo si tak rychle nevšiml jejího střídání oblečení. A byla si jistá, že se na ty skořicové rolky nedívá – aspoň ne *každé* ráno.

Nakonec už se neudržela, vzhlédla a setkala se s jeho pohledem.

Musela uznat, že je hezký, ale kdyby měla říct proč, nedokázala by to vysvětlit. Z jeho tváře se snadno dalo vyčíst jeho momentální rozpoložení, obočí měl příliš rovné a husté, a kdyby se míň usmíval, působil by přísně. Krémově bílá pleť mu na lícních kostech zrůžověla teplem pekárny a na bradě mu rašilo strniště, o odstín tmavší než světle hnědé vlasy. V jeho obličeji nebylo nic, co by vysvětlovalo, čím je tak podmanivě pohledný, ale když se mu podívala do očí, cítila ono nebezpečné, živočišné rozechvění, jaké cítíte v přítomnosti krásného člověka.

„Podle mě na tom není nic divného,“ slyšela se říkat. „Povídáte si s tím, kdo vedle vás sedí ve vlaku?“

„Ano,“ přisvědčil bez váhání.

„Páni, to je hrozný,“ vyhrkla, než se stačila zarazit, a on se rozesmál.

„Já jsem Joseph," představil se. „Řekněte mi, odkud berete všechny ty knížky?"

A tak se stalo, že skončili v knižním klubu pro dva členy. Jane se zásadně s cizími lidmi nepřátelí… nebo spíš, cizí lidé se nepřátelí s ní. A přece se o pár dní později přistihla, jak s ním sedí nad nedělní ranní kávou a povídá si o románu *Exit West* od Mohsina Hamida. *Knihy jsou pro mě štěstí*, svěřil se jí a ona cítila, jak roztává, protože *přesně* tím byly i pro ni.

Aspoň že si zajistila, že mezi nimi nepůjde o žádnou romantiku. I na něj nasadila to své *Mám přítele* – ochranné opatření, přesně jak řekl Mortimer. Teprve na začátku února, když už byli s Josephem dávno kamarádi, mu přiznala, že vlastně přítele nemá.

„Tak to je dobrá zpráva," reagoval Joseph. „Protože už jsem si začínal myslet, že ten chlap je pěkný debil."

„Cože?!" Jane si dala takovou práci, aby její fiktivní přítel působil jako skvělá partie.

„Věčně byl někde v trapu!" smál se Joseph. „A nedal ti nic k narozeninám."

Bylo to tak. Jane nezašla tak daleko, aby si sama kupovala reálný dárek od fiktivního přítele.

Joseph vzal její přiznání tak klidně, že si oddechla, a v posledních týdnech se sblížili. Už si nelámala hlavu tím, odkud ho zná – právě to ji k němu na začátku přitáhlo, ten zvláštní, neodbytný pocit, že už se někde potkali, ale to už měli za sebou. Teď to byl prostě Joseph.

A pokud ji někdy rozptýlil jeho vřelý úsměv nebo to, jak mu v určitém světle zezelenaly oči, dařilo se jí jakékoli náznaky vzplanutí dokonale potlačovat.

Už teď Joseph o Jane ví víc než kdokoli, kdo zůstal v jejím životě. Ne všechno, samozřejmě, ale kupodivu mu nevadí to, co ona sama na sobě považuje za nemožné vlastnosti: sklon vyhrknout, co si myslí, všechna ta pravidla a rutiny, nerozhodnost.

Je příjemné mít zase někoho, s kým si může povídat. Pomalu ji začínalo napadat: *No a co by se stalo, kdybych se přiznala všem?*

Teď, když se k ní odhodlaně blíží Keira s Ronniem po boku, pomyslí si Jane: *Tohle. Tohle by se stalo.*

„Jane," řekne Keira a táhne Ronnieho za paži. „Ronnie mi právě řekl, že ani on nemá dnes doprovod."

Ronnie se vedle působivé Keiry viditelně chvěje. Svírají ho takové rozpaky, že Jane i z několika kroků cítí, jak mu sálají zpod obleku jako horko z trouby. „A-ahoj," vypraví ze sebe. „Rád tě vidím, Jane."

„Její partner…" Keira se na ni zadívá s očekáváním.

Pod jejím samolibým pohledem Jane vzdává větu *Opozdil se* nebo *Jistě tady každou chvíli bude*.

„Nepřijde," odpoví.

„Ach, chudáčku Jane! Pořád taková smůla v lásce!" vyjekne Keira.

Jane netuší, jak na to Keira přišla, ale otravné je, že se trefila.

„Tvoje matka tě ještě neotravuje s vnoučaty? To já svoje děti už jo, a to ještě za sebou tahají kačera," poznamená Keira a napije se.

Jane zatne zuby. „Moje máma je mrtvá."

Keira couvne. Otevře a zase zavře pusu. To je vždycky to nejhorší na podobných rozhovorech, to váhavé mlčení, než se ten druhý rozhodne pro nějakou soucitnou frázi.

„Ach, kočičko, to jsem nevěděla! Nesvěřila ses!" Keira ztiší hlas. „Proto jsi odešla z Londýna sem?"

Při slově *Londýn* sebou Jane trhne, jako by ji někdo chňapl za rameno. Keira se téhle otázky nevzdá, pokládá ji nejmíň jednou za měsíc, v té či oné formě, s radostnou naléhavostí zdatné drbny.

„Ne!" Jane si dává pozor, aby udržela klidný hlas. „Ne, moje máma umřela už dávno. Byla jsem malá. Skoro si na ni nepamatuju."

„To je ale hrozná *tragédie*," polituje ji Keira.

Ronnie nervózně přešlápne z nohy na nohu, jako dítě, které potřebuje na záchod. Keira poplácá Jane zpocenou rukou po nahé paži. Myslí to dobře, ale Jane se má co držet, aby ji nesetřásla. Když je smutná, nechce, aby se jí někdo dotýkal. Poslední dobou to nikdo nedělá, a tím je to teď ještě horší, jako když jste si zvykli na hedvábí a najednou na sebe navlečete kousavý vlněný svetr.

„No, máš nás, kočičko, my se o tebe postaráme," ujišťuje ji Keira. Přehnaně na ni zamrká lesklýma očima. „Co kdyby si u večeře Ronnie sedl vedle tebe místo tvého partnera? Může to být pro tebe úplně nový začátek!"

Když Jane druhý den ráno vejde do krámku, nenápadně se rozhlédne, jestli tam nečíhá někdo jako Keira, než se vydá k pokladně. Ta zásnubní oslava byla peklo. Šla tam jenom kvůli tomu, že Constance, která se má vdávat, k ní byla vždycky laskavá, když spolu pracovaly v obchodě. Ta akce byla užitečnou připomínkou, že vystoupení z komfortní zóny nikdy nekončí dobře. Jane se nadechne zatuchlého pachu krámku a zahájí svou obvyklou rutinu po příchodu do práce: uklidit, zapnout pokladnu a začít rozebírat pytle s dary.

Podlaha už je zametená a ve váze na kávovém stolku u polic s knihami jsou čerstvé květiny, pečlivě umístěné tak, aby rozjasnily prostor. Charitativní obchůdek Count Langley se nachází v jedné z budov z patnáctého století na severovýchodě města u řeky. Prověšené tmavé trámy a vrzající dřevěné podlahy, za záchodovou mísou personálu vzlíná plíseň jako příliv po písku. Dům vlastní Nadace Count Langley, charita pomáhá těm, kdo se blíží konci svého života. Jejich financování se scvrkává skoro stejně rychle, jak roste ona záchodová plíseň.

„Jane!"

Škubne sebou. Je to Keira, vynořila se ze zadní místnosti. Jane to měla tušit, když viděla ty květiny. A – obrátí se – taky Constance a k tomu i Mortimer. Je to zbytečně moc lidí na obsluhování krámku. A neměla by být Constance v posteli se svým snoubencem?

„Ach, kočičko," řekne Keira a blíží se k ní s rozpřaženou náručí. „Celou noc jsem se trápila, myslela jsem na tebe, jak jsi na té party sama. Nesedneme si a nepromluvíme si o tom? Že byl Ronnie u večeře kouzelný?"

Bože, snad nebude muset tohle trpět celý den. To nevydrží.

„Jane?" ozve se za ní hlas a současně se rozcinká zvonek nade dveřmi.

Obrátí se ke vchodu. S hlavou skloněnou v nízkých dveřích vchází Joseph v měkkém šedém vlněném svetru.

„Jane, moc se omlouvám," spustí a blíží se k nim. „Ahoj, všichni, ahoj. Já jsem Joseph. Rád vás všechny poznávám. Moc se omlouvám, že jsem včera večer nepřišel na tu oslavu."

A pak položí ruku Jane na záda a něžně ji políbí na tvář.

Je to láskyplný, milenecký polibek. Udělal to tak uvolněně, tak přirozeně, že Jane o to víc zaskočil ten nával touhy, jakmile se jeho rty dotkly její tváře.

Joseph na ni nikdy dřív nesáhl. Ani jednou. Nepotřásli si rukou, když se seznámili, neobjímají se na přivítanou. Nevede ji za paži, když spolu procházejí davem. To se jí na něm líbí: není ohmatávač a díky tomu odstupu, té absenci flirtování se s ním cítí bezpečně.

Ale taky to znamená, že do této chvíle vůbec netušila, jak její tělo zareaguje na dotek Josephových rtů na své kůži. Srdce se jí ještě pořád chvěje, je jí horko, pootevřela rty. To všechno způsobila ta pouhá vteřina kontaktu.

Mortimer ho vede dál, aby se posadil vzadu v obchodě. Janino srdce se pomalu zklidňuje, sleduje ostatní, jak si přitahují židle. Keira na Josepha zírá s otevřenou pusou – mezi

zuby má kousíček něčeho zeleného. Constance má oči navrch hlavy a je zmatená, vypadá to, že jí včera večer Keira všechno vyklopila. Jane si nemůže pomoct, culí se jako sluníčko. Je příjemné pro změnu všechny překvapit.

„Je mi to moc líto, Jane," zašeptá jí Joseph do ucha, když se všichni posadí do kroužku mezi pytly a krabicemi v zadní místnosti. „Vynahradím ti to."

Tvář má zachmuřenou starostí, samou vrásku, ale Jane zajímají jeho rty. Nikdy dřív si nevšimla, jakou mají barvu – matnou červenohnědou. Jsou to romantické rty. Takové rty, jaké přesně vědí, co dělat.

„Nic se nestalo," řekne.

„Kdepak, stalo. Zklamal jsem tě."

Spustí před celou skupinou svou historku. Rozbil se mu telefon, pak uvízl za česačem třešní, o kterém se Jane může jen domýšlet, že je to nějaké vozidlo, načež mu zkolabovalo i auto a řidič česače ho musel odtáhnout, a asistenční službě trvalo dost dlouho, než přijela, a on si nemohl vybavit Janino číslo…

Asi tak po pěti minutách uniknou do kuchyňky, aby si uvařili kávu. Je to spíš kredenc než kuchyň, ve zdi rachotí starý ventilátor jako chrchlající kuřák, ale aspoň tu mají soukromí.

„Je něco z toho pravda?" ptá se ho Jane. „To auto, ta věc na třešně, odtahovka?"

Joseph na okamžik zavře oči a povzdechne si. Často vypadá uštvaně, když někam dorazí – má to v sobě, tu malinko utrápenou frenetičnost, jako by se pokoušel být na více místech současně. Ale dneska je spíš unavený než uštvaný. Vypadá vyčerpaně.

„Ne. Něco z toho ano, ale ne všechno."

Jane přikývne a sklopí pohled do kafe. Dřív ho pila černé, ale teď si ho dává s mlékem, někdy dokonce s trochou smetany.

„Zklamal jsem tě, Jane. Prosím, podívej se na mě."

Vzhlédne, ale pohledem mu uvízne zase na rtech. Nenachází sílu na to, aby se na něj zlobila kvůli včerejšímu večeru, mozek má zaměstnaný tím polibkem, tou půlvteřinou, kdy si přestala dávat pozor a dovolila Josephovi, aby se v její mysli přesunul do jiné kategorie.

Ne že by ji *nikdy* nenapadlo, že by s ním chodila. Koneckonců je moc přitažlivý, a pokud ví, i sám – o přítelkyni se nikdy nezmínil. Jde spíš o to, že ten impuls usilovně ignorovala, věděla, jak totální hloupost by udělala, kdyby si dovolila dívat se takhle na Josepha, musela by ho úplně odříznout ze svého života. A on jí to ulehčoval tím, že udržoval odstup, choval se k ní opatrně, jako by vycítil, že je plachá a mohla by se splašit jako laň, kdyby se k ní přiblížil.

„Včera jsem měl hrozně, hrozně špatný den." Sklopí hlavu a poškrábe se ve vlasech. „Kéž bych se tak mohl… vrátit a udělat to všechno jinak."

Umění nepustit si lidi do srdce nespočívá v tom, že jsou vám fuk jejich lži. Trik je v tom, nestarat se vůbec o to, co vám říkají. S Josephem je to těžší, než by mělo být. Jane si nedávala pozor.

„Dobře," odpoví po chvíli.

Joseph se odmlčí, ruku pořád na hlavě, věnuje jí svou plnou pozornost. To je ten rozdíl mezi Josephem, který právě dorazil, a Josephem, který vnímá. Jakmile se zklidní, pak poslouchá, vážně *poslouchá*, s takovou pozorností, jakou většina lidí jen předstírá.

„Cože? Vážně?" řekne.

„Ano, vážně. Prokázal jsi mi velkou laskavost, když jsi slíbil, že přijdeš na tu party a budeš hrát mého přítele. Neměla jsem to po tobě chtít."

Tváře jí hoří, jen na to pomyslí. Napadlo je to na jejich posledním knižním klubu. Ona se mu svěřila, přiznala se k té

lži, kterou navykládala v práci, jak to rostlo, jak trapné to bude na party, až všichni zjistí, že žádného přítele nemá, a on řekl *Můžeš si přece přivést mě. Já jsem skvělý falešný partner. A jsem rád za každou příležitost, kdy si na sebe můžu vzít smoking.*

„Ty jsi…" Nepatrně zavrtí hlavou. „Měla bys na mě křičet."

Vypadá tak unaveně, když teď nic nehraje před jejími kolegy – vrásky v koutcích jeho světle hnědých očí vypadají hlubší, než když ho před pár dny viděla naposledy, kůži má suchou a unavenou. Podívá se pozorněji: na konci jednoho obočí vidí náznak modřiny, jako by ho někdo praštil.

„Připadá mi, že nepotřebuješ, aby na tebe někdo křičel." Uvažuje, jestli není neslušné zeptat se na tu modřinu.

„Ale ano," namítne procítěně. „Zasloužím si spoustu, spoustu křiku. Já… sakra."

Dívá se na něj tázavě.

„Já vím, proč se na mě nezlobíš!" plácne se do čela. „Protože jsi ode mě nic lepšího nečekala."

„Prosím?"

„Právě jsem tě jenom utvrdil v tom, že tě všichni vždycky zklamou. Nezlobíš se, protože tě to nepřekvapilo."

Vlastně trochu překvapená byla. Ale přes noc si za svůj špatný úsudek vynadala a teď ví bezpečně, že existuje důvod, proč vzdala pokusy se s kýmkoli sblížit.

„Chtěla jsem toho po tobě moc, to je všechno," pousměje se Jane. „Ale neboj se. I když dělám spoustu chyb, snažím se je neopakovat."

Miranda

Miranda je v půlce cesty do koruny dubu, když Carter prvně zavolá. Zmešká vlastně všech deset jeho telefonátů, protože má mobil zastrčený na dně batohu. To proto, že kdyby ho měla v kapse, chtěla by to vzít a nejspíš by skončila v pásech hlavou dolů.

Dneska je umíněně veselá. K snídani si dala velkou misku ovesné kaše, umyla si vlasy a rozhodla se, že je toho spousta, z čeho se může radovat. Možná byla *kapku* úsečná na Ajka, když se jí začal vyptávat na „obědový rande" (to jsou jeho vzdušné uvozovky, ne její), ale tenhle chlap by umořil i svatého. A teď už je nahoře ve vzduchu a vítr se prohání větvemi kolem ní a je krásný den. Každý den je krásný, stačí se jen pořádně podívat.

Miranda se právě pouští do řezání, když pod strom dorazí Carter s velkou kyticí.

Zahlédne ho mezi větvemi pod sebou a na chvíli jí to vyrazí dech. Je to tak nečekané. Jak to, že je tady?

„Cartere?" zavolá.

„Ahoj!" křikne na ni nahoru. „Je mi to moc líto! Přišel jsem se omluvit!"

„Ty…" Zírá dolů na zem a pak jí dojde, že už prořízla polovinu větve. „Vypadni od toho stromu, Cartere!" zařve.

Kde jsou sakra ostatní? Zvedne oči a uvidí Treye a Spikese u drtičky a malou rozzlobenou postavičku Jamieho s Ajkem po boku a Trhačem u nohou, jak se blíží k dubu.

A sakra. Musí se dostat dolů, než ti dva stáhnou Cartera z kůže zaživa za to, že leze na pracoviště.

Pospíchá. Je nervózní. Moc se nevyspala.

A tak se stane, že jak se otáčí, aby se nasměrovala a mohla se spustit zpátky na zem, přeřízne si nejen hlavní lano, ale i to spouštěcí.

Pozná, že to udělala, díky lehoučkému doteku lana na stehně. Vybalancuje se v rozsoše mezi větvemi, takže žádný z těch provazů nenese její váhu, klidně si toho vůbec nemusela všimnout. Ale jak jí tak zbytky lana klesají ke kolenům, ucítí, jak jí něco klouže po kalhotách, zvedne oči k hlavnímu lanu a všimne si toho.

Řetězová pila se jí chvěje v ruce. Právě si… prořízla provazy. A teď…

Teď je Miranda Rossová patnáct metrů vysoko na dubu a vůbec nic ji tu nejistí.

„Mirando?" zavolá Carter zezdola.

„To ne," hlesne tiše.

Dole křičí Jamie a Ajk, nejspíš na Cartera. Zkontroluje, kolik provazu jí zůstalo: zdaleka ne tolik, aby se dostala dolů. Nebyl to lehký výstup. Bez lan se na zem rozhodně nedostane. Skoro jistě by se zabila.

Maličko přesune váhu. Balancovat na téhle větvi je jako nic, když má nad sebou ukotveno hlavní lano, ale teď to působí závratně nebezpečně.

„Rossová! Nehýbej se! To je rozkaz!" zazní Jamieho hlas skrz listy.

Miranda ztuhne.

„Posílám ti tam nahoru Ajka!" křikne Jamie. „Ani se nehni!"

I teď, v situaci, která by se dala vážně popsat jako krůček od smrti, si Miranda najde prostor na pomyšlení *Do hajzlu, Ajka ne!*

„Sedni si na tu větev na prdel, ať ulehčíš nohám!" radí jí Jamie.